

Ανέκαθεν τα χάλκινα πνευστά ήταν ταυτισμένα στη σκέψη των περισσότερων με εξωστρεφείς φανφάρες εορταστικού, πολεμικού, κυνηγετικού ή πένθιμου χαρακτήρα και αυτό το γεγονός καθόρισε ως έναν βαθμό την αξιοποίησή τους στη λόγια ευρωπαϊκή μουσική. Κατά τη διάρκεια του 19^{ου} αιώνα η συμφωνική ορχήστρα σταδιακά διογκώνεται και επεκτείνεται, προκειμένου να εκφράσει καλύτερα τις μεγαλεπήβολες και σύνθετες συμφωνικές συλλήψεις ρομαντικών συνθετών, όπως ο Λιστ, ο Βάγκνερ ή ο Μπρούκνερ και λίγο αργότερα ο Μάλερ και ο Στράους. Αναπόσπαστο στοιχείο αυτής της διεύρυνσης είναι ο ολοένα και μεγαλύτερος αριθμός και σημαντικότερος ρόλος των χάλκινων πνευστών μέσα στην ορχήστρα. Οι τρομπέτες και τα κόρνα με τον λαμπερό και διεισδυτικό τους ήχο, καθώς επίσης και τα τρομπόνια και η τούμπα με τον δικό τους πιο στιβαρό και ερεβώδη ήχο αφήνουν αναμφισβήτητα ένα ανεξίτηλο στίγμα στη συμφωνική γραφή της εποχής. Παρόλα αυτά, οι συνθέτες σπάνια εμπιστεύονται στα όργανα αυτά έναν ρόλο πιο πρωταγωνιστικό. Δεν λείπουν βεβαίως από το ρεπερτόριο λιγιστά (αν και όχι πάντα ευκαταφρόνητα) κοντσέρτα για χάλκινα πνευστά (όπως το Κοντσερτίνο για τρομπόνι του Γερμανού συνθέτη και βιολιστή Φέρντιναντ Ντάβιντ ή το Πρώτο Κοντσέρτο για κόρνο του Ρίχαρντ Στράους), όπως επίσης ενίοτε κάποια χάλκινα συμμετέχουν σε σημαντικές συνθέσεις μουσικής δωματίου (ενδεικτικά, ας θυμηθούμε το εξάισιο Τρίο με κόρνο, έργο 40, του Γιοχάνες Μπραμς). Ωστόσο, φαίνεται πως οι συνθέτες δεν έχουν ακόμα ωριμάσει, ώστε να αναπτυχθεί και να υλοποιηθεί η ιδέα συνύπαρξης των χάλκινων οργάνων σε ένα κουιντέτο.

Στον 20^ο πλέον αιώνα, η μουσική τζαζ έρχεται να αλλάξει ριζικά και για πάντα τον τρόπο που το ευρύ κοινό αλλά και οι συνθέτες αντιλαμβάνονται τον ρόλο, τις ικανότητες και την αξία των χάλκινων πνευστών. Στις τζαζ μπάντες τα χάλκινα φανερώνουν μια πρωτόγνωρες ικανότητες έκφρασης, δεξιοτεχνίας, αυτοσχεδιασμού αλλά και λυρισμού, που γοητεύουν και συναρπάζουν το κοινό σε Αμερική και Ευρώπη. Αλλά και πέραν της τζαζ, σε άλλα μουσικά είδη (ποπ, λάτιν κ.ά.) ο «χάλκινος ήχος» θα γίνεται όλο και πιο αναγνωρίσιμος. Μέσα σε ένα κλίμα γενικού ενδιαφέροντος για τα χάλκινα πνευστά, αρχίζει να διαμορφώνεται το κουιντέτο χάλκινων (που στην τυπική του μορφή αποτελείται από δύο τρομπέτες, κόρνο, τρομπόνι και τούμπα) ως σύνολο αλλά και ως ρεπερτόριο. Η ερώτηση, αν ένα μουσικό σύνολο δημιουργεί το ρεπερτόριο ή το ρεπερτόριο δημιουργεί ένα σύνολο, πραγματικά θυμίζει το ρητορικό ερώτημα, αν η κότα έκανε το αβγό ή το αβγό την κότα, υπό την έννοια ότι μουσική και μουσικοί συνδέονται οργανικά με δεσμούς εξάρτησης.

Έτσι λοιπόν, όταν το 1970 ιδρύεται το Κουιντέτο Canadian Brass, δεν είναι σίγουρα το πρώτο τέτοιο κουιντέτο ούτε στερείται εντελώς ρεπερτορίου. Αλλά οι μουσικοί του συνειδητοποιούν πλήρως πως η ύπαρξή τους εξαρτάται απολύτως τόσο από την ποιότητα των ερμηνειών τους όσο και από τη διεύρυνση του υπάρχοντος, περιορισμένου ρεπερτορίου. Και οι Canadian Brass μεγαλούργησαν και στους δύο τομείς. Όσον αφορά στο ρεπερτόριό τους, έστρεψαν το ενδιαφέρον τους σε ήδη υπάρχουσα μουσική (αναγεννησιακή, μπαρόκ, κλασική), που είτε μέλη του κουιντέτου είτε άλλοι συνθέτες μετέγραψαν για αυτούς, κέντρισαν το ενδιαφέρον κορυφαίων συνθετών να γράψουν νέα έργα αλλά με ανάλογο ενδιαφέρον στράφηκαν και σε άλλα δημοφιλή μουσικά είδη (τζαζ, λάτιν, μιούζικαλ, εορταστική μουσική, ragtime, ποπ κ.ά.). Συνολικά έχουν συνεισφέρει περί τα 600 έργα (πρωτότυπα και μεταγραφές) στο ρεπερτόριο

για κουντέτο χάλκινων, πολλά από τα οποία έχουν ηχογραφήσει και εκδώσει. Παράλληλα, ο τρόπος παρουσίασης αυτών των έργων στις συναυλίες των Canadian Brass είναι πάντα εξαιρετικά επικοινωνιακός, αυθόρμητα θεατρικός και ψυχαγωγικός, ευθέως ανάλογος της επιλογής να χαρίζουν στο κοινό τους καλή μουσική από διαφορετικούς μουσικούς κόσμους, πάντα όμως, υπό μία ακλόνητη προϋπόθεση: την ασυμβίβαστη ποιότητα στις εκτελέσεις τους, με υψηλή αφοσίωση, δεξιοτεχνία και τελειότητα.